

[Gudme.]

lovforslag er, at man ophæver tinglysningslisten. Hr. Thestrup sagde før, at han ikke var sikker på, at den tjente nogen praktisk nytte. Det gør den måske næsten heller ikke, men der kan dog forekomme tilfælde, hvor tinglysningslisten kan være til nytte. Tinglysningslisten er nemlig tilkendegivelsen udadtil af, at der har fundet en tinglysning sted, og det kan rent tidsmæssigt have betydning, at denne tilkendegivelse er fremme hurtigt. Jeg tænker her på de afkræftelsesmuligheder, som indeholdes i konkursloven, hvor det er sådan efter §§ 21 og 22, at man senest 8 uger efter tinglysningen af et pantebrev skal have indgivet konkursbegæring for at kunne få dette pantebrev afkræftet.

Jeg tror også, det var umagen værd i udvalget at se på, om dette, at vi alene nu offentligt kundgør igennem Tingbladet, på betryggende måde sikrer, at 8 ugers fristen ikke bliver overskredet, således at en afkræftelsesmulighed går tabt. I almindelighed er tinglysningskundgørelsesfristen 8 uger efter tinglysningsstidspunktet, men jeg er ikke sikker på, at den altid overholdes.

Når vi så i øvrigt laver om i tinglysningsloven, kunne der måske være grund til at spørge, om der ikke var et par andre ting i denne efterhånden ærverdige lov — den er jo næsten et halvt hundrede år gammel — som man skulle se på. Der vil jeg gerne pege på lovens § 47, stk. 5. I 1961 lavede man om på reglerne om løsørepantsætning. Man slettede reglen om, at der skulle ske ny tinglysning, når en debitor flyttede fra den ene retskreds til den anden. Samtidig gav man justitsministeren mulighed for at gennemføre et almindeligt centralregister for hele landet i lighed med det, man har for ægtepagter. Denne mulighed har ligget uudnyttet siden lovændringen i 1961, og det er ærlig talt temmelig længe. Situationen er den, at når en skyldner flytter og der ikke skal finde ny tinglysning sted, er det temmelig håbløst at finde ud af, om f. eks. et automobil er underpantsat. For at vide nøjagtig, hvor debitor boede på det tidspunkt, da han udstedte et pantebrev i bilen, kan man i realiteten risikere at skulle spørge rundt i alle landets retskredse. Af den grund var det selvfølgelig meget praktisk, at vi indskrænkede antallet af dem her i foråret. Men

bedre var det nok, om det centrale register blev oprettet, og derfor vil jeg gerne spørge ministeren: skal vi ikke snart have det?

Endelig det sidste spørgsmål, som jeg nævnte for ministeren i februar måned i fjor, og som jeg gerne vil drage frem igen. Det er spørgsmålet om de såkaldte tvangsauktionsklausuler. Det forekommer mere og mere almindeligt i pantebrev i dag, at man, fuldstændig i tråd med den tankegang, der ligger bag dette forslag om ændring af tinglysningsloven, ikke vil lade det, at en ejendom har passeret en tvangsauktion, medføre, at pantebrevet er forfaldet. Man har det stående i pantebrevene, at hvis restancer betales à jour, kan et pantebrev med tvangsauktionsklausul blive indestående i ejendommen. I sådanne tvangsauktionsklausuler skriver man, at denne bestemmelse ikke kan ændres uden samtykke af efterstående panthavere. Men i tinglysningslovens § 40, stk. 6, står der en regel, der betyder, at en sådan bestemmelse formentlig er ugyldig. Da der næppe er nogen særlig grund til at opretholde bestemmelsen i § 40, stk. 6, og da tvangsauktionsklausuler bliver mere og mere almindelige og tjener en absolut loyal og korrekt interesse, fuldstændig på linje med det lovforslag, vi her behandler, bliver det sidste, jeg vil spørge ministeren om: skal vi nu ikke, når vi er i gang, benytte lejligheden til at slette dette lille stykke i tinglysningslovens § 40?

Ruth Olsen: Intentionen i dette lovforslag kan SF fuldt ud tilslutte sig, nemlig at gøre debitors stilling lidt mindre utryk. Men jeg mener ikke, at lovforslaget går vidt nok, hvad angår forlængelsen af den frist, debitor får, inden den fulde pantegæld forfalder ved for sen betaling af renter og afdrag. Det at skulle indfri en pantegæld på ét bræt, er så alvorlig en sag, at der må være absolut sikkerhed for, at det ikke er tilfældigheder, der har forårsaget forsinkelsen. Allerede i dag, ved jeg, har nogle fastsat længere tidsfrist end det, der her er foreslået. Jeg synes, vi må sikre ens regler på dette område, for det virker alt for forvirrende i dag og kan give anledning til skæbnesvangre misforståelser. Jeg mener, at klare regler, der er ens over det hele, er det vigtigste.

Arbejdsgruppen har i sin beretning foreslået, at den ny pantebrevsformular skal